

тата сива маса: тамо долу го чакатъ тѣ, и него, чакатъ своя синъ . . . Ахъ, защо да се измжчва съ такива мисли! Той поклати рѣшително глава и бързо се упъти къмъ каютата си, а оттамъ — той вече знаеше, какво му прѣдстои: Ервинъ не е вече малко момче, той е морякъ, а морякътъ не трѣбва да бжде страхливъ и да мисли само за себе си: трѣбваше да се работи за отбѣгване всѣкаква опасностъ. На кувертата бѣше съвсѣмъ неприветливо и страшно. Дребни капчици мъгла се впиваха прѣзъ тънките му дрехи . . . Господи! — какво е това!? — Корабътъ се люшка, ужасенъ ураганъ, пукотъ... Страшни писъци процепиха въздуха. Ервинъ се хвана о едно вжже и очитѣ се взрѣха напредъ — голѣми и страшни . . . Какво се бѣ случило.

Капитанътъ имаше право да се страхува, Той бързо пролетѣ край Ервина и весело извика:

— Корабътъ е ударенъ!

— Корабътъ потъва! — се носѣше срѣдъ общия смутъ.

— Хало! — викаше Ларзенъ.

— Носовото дърво е сцѣпено. На поправка — извика капитанътъ.

— На мѣстата си! Корабътъ ни е пробитъ . . . Ние потъвааме! . . — носѣше се отвсѣкждѣ.

— На мѣстата си! — чуваше се ясно гласа на капитана. — На мѣстата си! Ларзенъ, -- работниците, матрозите . . . Бързо — нищо не е изгубено . . .

Ервинъ стоеше като вкованъ. Но когато чу гласа на своя капитанъ, той сѣкашъ се събуди и литна къмъ него.

— Чичо Балдуинъ! — извика той. Общиятъ викъ заглуши гласа му, ала пасажерите видѣха какъ той разбута тичещите прѣдъ него матроси и